

A Pécsi Ítéltábla a Kaposvári 10. számú Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Dobos Pál ügyvéd, ügyvédi iroda címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a Rába Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Rába Zsolt ügyvéd, ügyvédi iroda címe) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében - amely perbe az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében a dr. Hergert Ibolya ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt alperesi beavatkozó (alperesi beavatkozó címe) beavatkozott - a Törvényszék 2016. március 22. napján kelt 54. sorszámú ítélete ellen a felperes részéről 55. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgyára vonatkozó fellebbezett részében helybenhagyja.

A költségek viselésére vonatkozó részében részben megváltoztatja, és az alperes által a felperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 300.000 (háromszázezer) forintra felemeli.

Mellőzi a felperesnek le nem rótt kereseti eljárási illetékben való marasztalását.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - az illetékes adó- és vámigazgatóság felhívására - 65.000 (hatvanötezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2012. április 4. napján munkáltatója, a **M. K. N. Zrt.** irodaházában térsérülést szenvedett el. 2012. április 25. napján térdét megműtötték, majd a műtétet követően jelentkező lázas állapot és térdduzzanat miatt 2012. április 30. napján antibiotikus kúrát kezdtek. A 2012. május 5. napján elvégzett ismételt kontrollvizsgálat után, 2012. május 7. napján újabb műtéti beavatkozásra került sor. A hosszas gyógykezelés és további műtéti feltárások ellenére a felperes térdkalács-porca károsodott, amely 35%-os mértékű egészségkárosodását és 45%-os mértékű munkaképesség-csökkenését eredményezte. Térsérülése miatt korábbi munkakörét ellátni nem tudta, ezért munkáltatója 2014. március 4. napján munkaviszonyát felmondással megszüntette.

A felperes - arra hivatkozással, hogy az alperes a térsérülés kezelése során nem az elvárható gondossággal járt el - vagyoni és nem vagyoni kárai megtérítése iránt terjesztett elő keresetet. Vagyoni kárként jelölte meg - egyebek mellett -, hogy munkaviszonya megszüntetése folytán elesett

évi 460.000 forint munkabéren kívüli juttatástól, amelyet 2015. január 1. napjától kezdődően járadékként érvényesített.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította a felperes egészséghez fűződő személyiségi jogának megsértését, az alperest kötelezte 4.670.000 forint kártérítés és járulékai, 140.000 forint perköltség és ugyanilyen összegű állam által előlegezett költség megfizetésére. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította, és mindkét peres felet marasztalta le nem rótt kereseti eljárási illetékben. Határozatának indokolásában megállapította, hogy a 2012. április 25-ei műtét megfelelő indikáció alapján, helyes műtéti technikával került elvégzésre, azonban a 2012. május 7. napján történt beavatkozás már nem felelt meg az elvárható gondosság elvének. Az alperes ugyanis csak drain csöveket helyezett be és az izületet öblítette, az izület feltárása és a belhártya kiirtása elmaradt, az izületi fertőzés gyanújának felmerülésekor pedig nem intézkedtek az azonnali osztályos felvételtől és műtétről. Annak figyelembevételével, hogy a felperes jelenlegi állapota részben sorsszerű megbetegedéseire, részben az alperes nem megfelelő eljárására vezethető vissza, az alperest az érvényesített vagyoni károk 80%-ának megtérítésére kötelezte, és e körülmény értékelésével kötelezte nem vagyoni kártérítés megfizetésére. A keresetvesztéseget pótló járadékkal kapcsolatosan kifejtette, hogy a felperes által csatolt igazolás szerint 2014. évben a felperesi munkáltatónál a munkabéren kívüli juttatás évi összege 410.000 forint volt, amelyből a munkaviszony évközbeni megszüntetésére figyelemmel a felperes 74.137 forint juttatást megkapott. 2014. évre tehát ezen a címen további 335.863 forintra, illetve az arányosítás miatt ennek 80%-ára jogosult. Az e címen előterjesztett járadékigényt ugyanakkor az elsőfokú bíróság megalapozatlannak találta. Álláspontja szerint a béren kívüli juttatás lényege, hogy nem kötelezően fizetendő járandóság, hanem a munkáltató belátásától függ, hogy a dolgozót kívánja-e és milyen összegű juttatásban részesíteni. A peradatok alapján kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy a felperes a következő években is részesült volna béren kívüli juttatásban, és különösen nem határozható meg annak összege.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes fellebbezett, amelyben annak részbeni megváltoztatását, és a keresetvesztés pótlására szolgáló vagyoni kártérítés összegének 1.090.000 forintra, és ennek 2015. július 1. napjától járó késedelmi kamatára való felemelését kérte. Fellebbezésében kérte továbbá az eljárási illetékben való marasztalásának mellőzését, illetve az alperesnek a teljes első-, és másodfokú perköltség megfizetésére kötelezését. A fellebbezésben foglaltak szerint korábbi munkáltatójánál a béren kívüli juttatást minden munkavállaló megkapta a munkáltató által megállapított szabályzat alapján, így 2015. évben és 2016. évben - amennyiben egészségi állapota miatt munkaviszonyát nem szüntetik meg - ő maga is részesült volna ebben a juttatásban. A másodfokú eljárásban csatolta munkáltatója cafetéria szabályzatát, amely álláspontja szerint bizonyítja, hogy ezen a jogcímen részére is járt volna juttatás. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú eljárásban személyes költségmentességben részesült, így nyilvánvalóan tévesen történt a kereseti eljárási illetékben való marasztalása. A kártérítés megfizetésére irányuló keresete pedig 80%-os mértékben eredményre vezetett, így a Pp. 81.§-ának (2) bekezdése alapján teljes perköltségre tarthat igényt.

A fellebbezés a per főtárgya tekintetében alaptalan, egyebekben alapos.

Az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállást - a fellebbezéssel érintett körben - helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetésekkel és érdemi döntésével is egyetértett a másodfokú bíróság.

A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény 50.§-a folytán alkalmazandó 1959. évi IV. törvény (1959. évi Ptk.) 357.§-ának (1) bekezdése szerint a balesetet szenvedett

személy keresetveszteségét általában a balesetet megelőző egy évben elért rendszeres kereset havi átlaga alapján kell meghatározni. Ha az említett idő alatt a keresetben (jövedelemben) tartós jellegű változás állott be, csak a változás utáni kereset (jövedelem) átlagát lehet figyelembe venni. A (2) bekezdés értelmében, ha a balesetet szenvedett személy munkabére a balesetkor rendszeres jellegű és határozott összegű volt, ezt kell a keresetveszteség megállapításánál figyelembe venni. A (3) bekezdés kimondja, hogy amennyiben a keresetveszteség (jövedelem kiesés) az (1) és (2) bekezdés alapján nem állapítható meg, annak meghatározásánál az azonos vagy hasonló munkát, munkaviszonyt (tagsági viszony alapján) végző személyek átlagos havi keresete az irányadó.

Az elsőfokú bíróság a felperes által keresetveszteségként érvényesített munkabéren kívüli juttatást (cafeteria) kizárólag a 2014. évre találta megállapíthatónak. Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak azzal az okfejtésével, hogy az ezt követő időszakra a felperes csupán állította, de - az elsőfokú bíróságnak a 39. sorszám alatti jegyzőkönyvbe foglalt, a bizonyítandó tényekre vonatkozó tájékoztatása ellenére - nem bizonyította sem a béren kívüli juttatás tényét, sem pedig annak konkrét összegét. Az elsőfokú eljárásban 42/F/1 alatt csatolt igazolásból kizárólag az állapítható meg, hogy 2014. évben a munkáltató a felperes részére milyen cafetéria keretet biztosított, és abból a munkában eltöltött időre figyelemmel milyen összeg került kifizetésre. Ez az okirat azonban nem alkalmas annak bizonyítására, hogy a felperes 2015. és 2016. évben is részesült, illetve munkaviszonyának folyamatossága esetén részesült volna munkabéren kívüli juttatásban, és milyen összegben.

A felperes a másodfokú eljárásban csatolta a 2015. évi és 2016. évi cafetéria szabályzatot, amellyel a munkabéren kívüli juttatás folyósítását, és annak összegét kívánta igazolni. A hivatkozott szabályzatokat 2015. január 29. napján, illetve 2016. január 26. napján fogadták el, így nyilvánvalóan nem volt akadálya a 2016. március 22. napján befejeződött elsőfokú eljárásban való előterjesztésüknek. Az elsőfokú eljárásban előadni elmulasztott bizonyíték pedig a Pp. 235.§-ának (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban már nem vehető figyelembe. Ezen túlmenően a csatolt okiratok sem alkalmasak annak igazolására, hogy amennyiben a felperes munkaviszonya nem szűnik meg, akkor ténylegesen részesült volna, és különösen az általa megjelölt összegű béren kívüli juttatásban. Erre egyébként a felperesi képviselő is utalt az elsőfokú eljárásban megtartott tárgyaláson (42. számú jegyzőkönyv 8. oldal), amikor a szabályzat beszerzését maga is szükségtelennek tartotta.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgyára vonatkozó fellebbezett részében a Pp. 256/A.§-ának (6) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 253.§-ának (2) bekezdése és 254.§-ának (3) bekezdése alapján helybenhagyta.

Alaposnak találta ugyanakkor a másodfokú bíróság a fellebbezést az elsőfokú ítélet költségviselésre vonatkozó rendelkezéseit sérelmező részében.

A Pp. 81.§-ának (2) bekezdése szerint, ha a per kártérítésre irányul vagy egyéb olyan követelés iránt folyik, amelynek összegszerű megállapítása bírói mérlegeléstől függ, az ellenfelet akkor is kötelezni lehet a terhére megállapított marasztalási összegnek megfelelő perköltség megfizetésére, ha a bíróság a követelt összegnél kevesebbet ítélt ugyan meg, de a követelt összeg nem tekinthető nyilvánvalóan túlzottnak.

A felperes kártérítés megfizetése iránti keresete nyilvánvalóan eltúlzott nem volt, ezért az alperes a terhére megállapított marasztalási összegnek megfelelő ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére köteles. Ennek összegét a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható

ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§-a (2) bekezdésének a) pontja és 4/A.§-ának (1) bekezdése alapján 300.000 forintban állapította meg.

A felperes az elsőfokú eljárásban - fellebbezési hivatkozásával szemben - kizárólag a szakértői költségekre kiterjedő részleges személyes költségmentességben részesült, illetékfizetésre való kötelezését azonban a másodfokú bíróság az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62.§-ának (2) bekezdése alapján mellőzte.

A felperesnek a per főtárgyát érintő fellebbezése sikertelen volt, az alperesnek ugyanakkor a Pp. 75.§-ának (1)-(3) bekezdése, míg a beavatkozónak a Pp. 83.§-ának (1) bekezdése szerint megtérítendő költsége nem merült fel. A felperes az Itv. 74.§-ának (3) bekezdése folytán alkalmazandó, a költségmentességről szóló 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján köteles a le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére.

A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 256/A.§-a (1) bekezdésének f) pontja és (3) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Pécs, 2016. szeptember 22.

Dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, Dr. Kutasi Tünde s.k. előadó bíró, Dr. Hrubai Adrienn s.k. bíró

A kiadmány hitelül: